

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 kwietnia 2014 r. (data nadania przesyłki) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. odszkodowania w wysokości 8.253,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że dnia 12 września 2012 roku w wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia pojazdu mechanicznego marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. i M. S.. Podstawą odpowiedzialności (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. była umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego, którym kierował sprawca zdarzenia. Ubezpieczyciel wypłacił na rzecz poszkodowanych (A. i M. S.) kwotę 2.584,17 zł odmawiając jednocześnie wypłaty w pozostałym zakresie. Dnia 20 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. zawarło umowę przelewu wierzytelności dochodzonej z tytułu przedmiotowej szkody. W tym samym dniu, wezwano (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do spełnienia dobrowolnie świadczenia poprzez zapłatę różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu a kwotą dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanych. Wskazywano powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że nie jest koniecznym warunkiem dochodzenia odszkodowania, uprzednia naprawa samochodu. Odnośnie zaś odsetek, przywołano treść art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wywodząc upływ 30 dniowego terminu do spełnienia świadczenia w dniu 11 października 2012 roku (k.2-6).

W dniu 9 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Przysusze wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 29).

Dnia 25 kwietnia 2014 roku (data nadania przesyłki) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając ów nakaz w całości. Złożono szereg wniosków dowodowych, w tym dowód z zeznań świadka M. S. na okoliczność przeprowadzenia sposobu naprawy uszkodzonego pojazdu, poniesionych kosztów naprawy, jak również wniesiono o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia kosztów naprawy, niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych z uwzględnieniem cen tzw. zamienników (k.34-37).

W toku postępowania, strony pozostały przy swoich stanowiskach: powódka wносиła o zasądzenie żądanej kwoty, pozwany zaś żądał oddalenia powództwa w całości.

Sąd Rejonowy w Przysusze ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2012 roku samochód marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), został uszkodzony w wyniku kolizji z winy kierującego, ubezpieczonego u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał kalkulacji naprawy pojazdu i ustalił wysokość szkody na kwotę 2.584,17 zł, którą wypłacił poszkodowanym (okoliczności bezsporne: druk zgłoszenia szkody w pojeździe k. 46-48, kosztorys k. 50-52, protokół szkody pojazdu k. 53, dokumentacja fotograficzna k. 54-61v, pismo ubezpieczyciela z dnia 13 września 2012 roku k. 62, pismo Komendy Powiatowej Policji w S. z dnia 16 października 2012 roku k. 83).

Dnia 20 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. zawarło umowę przelewu wierzytelności dochodzonej z tytułu przedmiotowej szkody. W tym samym dniu, zawiadomiono o przelewie wierzytelności, wzywając (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do spełnienia dobrowolnie świadczenia poprzez zapłatę różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu a kwotą dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanych (okoliczności bezsporne: umowa przelewu wierzytelności nr (...) k. 13, wezwanie do zapłaty k. 76-77, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 78v, pismo ubezpieczyciela w sprawie wysokości przyznanego odszkodowania k. 93-94).

W trakcie postępowania sądowego, została sporządzona pisemna opinia przez biegłego sądowego mgr inż. T. C. dotycząca określenia wysokości szkody pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) przy uwzględnieniu części oryginalnych jak i przy uwzględnieniu tzw. zamienników. Dokonując wyceny w wariantach części oryginalnych, biegły ustalił koszt naprawy pojazdu na łączną kwotę 10.905,38 zł, zaś przy zastosowaniu części zamiennych w standardzie

jakościowym "zamiennik" o jakości porównywalnej z oryginałem lub certyfikatem zamiennika oryginału, na kwotę 3.519,19 zł (k.118-127).

Nadto w opinii uzupełniającej, biegły wyjaśnił, że stawki za roboczogodzinę na przyjętym poziomie 75 i 80 zł za godzinę, odzwierciedlają średnie kwoty w dobrych zakładach naprawczych na terenie zamieszkania właściciela pojazdu. Biegły wskazał również, że tylko zastosowanie oryginalnych części, doprowadzi jednoznacznie do przywrócenia pierwotnego stanu pojazdu. Zdaniem biegłego, "każda naprawa samochodu po kolizji niesie ze sobą zjawisko ingerencji w strukturę techniczną pojazdu czyniąc przywrócenie stanu pierwotnego niemożliwym. (Bardzo trudno wykonać powłokę lakierniczą na samochodzie jako nową i jednoznacznie postarzyć ją o okres eksploatacji samochodu)" (k.145).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy niniejszej. Sąd uwzględnił załączone do akt sprawy dokumenty, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Co do zasady ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd były bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody, przy czym sporny był nie zakres uszkodzeń pojazdu, lecz rodzaj i cena materiałów użytych do jego naprawy oraz stawki robocizny.

Sąd Rejonowy w Przysusze zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Dokonanie przez ubezpieczyciela wypłaty niespornej części odszkodowania, potwierdziło jedynie odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady, zaś wysokość odszkodowania ustalono w ramach niniejszego postępowania.

Stosownie do treści art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Szkada objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według zasad ogólnych określonych w art. 361-363 k.c. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNCP 1973/6 poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r., sygn. akt V CKN 308/01 nie publ.).

Spór w niniejszym postępowaniu dotyczył należnej powodowi wysokości odszkodowania. Pozwany bowiem ustalając wysokość odszkodowania na kwotę 2.584,17 zł brutto twierdził, iż kwota ta jest właściwa. Wskazał, że z uwagi wiek pojazdu, znaczny jego przebieg, uzasadnione jest użycie do naprawy zamienników oryginalnych części zamiennych. Powód twierdził jednak, iż ustalając wysokość odszkodowania w należnej mu części pozwany znacznie zaniżył koszty naprawy pojazdu. W konsekwencji należne mu jest odszkodowanie w wyższej wysokości niż ustalonej przez pozwanego.

Wobec rozbieżności stanowisk stron w przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej dla określenia należnego poszkodowanemu odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) wskutek zdarzenia z dnia 12 września 2012 roku w tym: ustalenia kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu kosztów naprawy w warsztatach lokalnych miejsca zamieszkania poszkodowanego (z wykorzystaniem części oryginalnych oraz części zamiennych alternatywnych dopuszczonych do obrotu na terenie UE oraz posiadających stosowne certyfikaty jakości).

Sąd uznał wskazane przez biegłego w opinii ustalenia co do wysokości kosztów naprawy za miarodajne. Zdaniem Sądu, sporządzona w sprawie opinia jest w pełni rzetelna, fachowa i obiektywna. Biegły oparł się na przedstawionym mu materiale dowodowym, a dokonane przez niego wyliczenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione. Wysokość stawek za roboczo-godzinę zostały ustalone w odniesieniu do stawek istotnie stosowanych na rynku lokalnym w dniu powstania szkody. Także przyjęte ceny części oryginalnych pochodzących od producenta, jak i części zamiennych o porównywalnej jakości, wykorzystanych dla określenia kosztów naprawy pojazdu, odpowiadają cenom takich części i materiałów stosowanym w obrocie i nie są zawyżone. Ostatecznie za racjonalne należy uznać ustalenia biegłego co do zasadności użycia do naprawy pojazdu części oryginalnych jak i ich zamienników.

Mając zatem na względzie przepis art. 233 § 1 k.p.c., brak było podstaw by przyjąć, że wnioski przedstawione przez biegłego w opinii obarczone były błędami lub nieścisłościami niepozwalającymi na oparcie się o tą opinię dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego, podstawami teoretycznymi opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania ją za wiarygodny dowód w sprawie, przesądzający o ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2000 r. w sprawie I CKN 1170/98, publ. OSNC z 2001 r., z. 4, poz. 64).

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. W uchwale 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11 przesądzono, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Odszkodowanie powinno być ustalone w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Problem w niniejszej sprawie sprowadzał się natomiast do kwestii czy odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, w którym w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodziła konieczność ich wymiany na nowe, powinno być ustalone według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu.

Skrótko należy przypomnieć, że z chwilą liberalizacji rynku usług motoryzacyjnych za sprawą wejścia w życie rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (Dz. Urz. UE L 2002.203.30, z dnia 1 sierpnia 2002 r.) oraz implementującego je rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz. U. 2003 r. Nr 38 poz. 329) wśród ubezpieczycieli wykształciła się praktyka ustalania wysokości odszkodowania za szkodę w pojeździe według cen części nieoryginalnych, nawet jeśli uszkodzeniu uległy części oryginalne pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a poszkodowany nie wyraził zgody na ustalenie świadczenia odszkodowawczego według cen części alternatywnych. Unormowania tych rozporządzeń obowiązujących do dnia 31 maja 2010 r., których odpowiednikami są unormowania rozporządzenia Komisji (UE) Nr (...) z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz. Urz. UE L 2010.129.52 z dnia 28 maja 2010 r. - dalej „rozporządzenie 461/2010”) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 2010 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów

samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz. U. 2010 r. Nr 198 poz. 1315) umożliwiły nabywanie części „o porównywalnej jakości.”

W związku z tym wątpliwości zaczął budzić zakres obowiązku ubezpieczyciela odnośnie do pokrywania kosztów naprawienia szkody ze względu na rodzaj użytych części. W tym aspekcie trzeba przede wszystkim podkreślić, że zawarte w wymienionych rozporządzeniach definicje, różnicujące rodzaje części zamiennych, zostały określone na potrzeby tych aktów prawnych, a nie systemu naprawienia szkody podlegającego zasadom art. 361 i 363 k.c. Nie mogą być zatem traktowane jako upoważniające ubezpieczyciela do powołania się na możliwość zwolnienia się z obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę równowartości części „o porównywalnej jakości” z częściami oryginalnymi. Tytułem uzupełnienia należy wskazać, że przepisy rozporządzeń - jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie sądów powszechnych - zmierzają do zapewnienia większej konkurencji na rynku kupna i sprzedaży części zamiennych oraz na rynku usług naprawy i konserwacji pojazdów, i w tym celu przewidują m.in. zakaz porozumień - uzgodnionych między producentami pojazdów a autoryzowanymi dystrybutorami (warsztatami) albo między producentami pojazdów a dostawcami części zamiennych - ograniczających możliwość dostarczania części zamiennych niezależnym warszatom lub dystrybutorom albo ostatecznym użytkownikom, zakaz porozumień ograniczających uprawnienia dystrybutora lub autoryzowanego warsztatu do zaopatrywania się w oryginalne części zamienne lub części zamiennie o porównywalnej jakości u przedsiębiorców innych niż dostawca oraz zakaz porozumień między producentem pojazdów a dostawcą komponentów do pierwotnego montażu tych pojazdów, ograniczających możliwość dostawcy do umieszczania swojego znaku towarowego (znaku firmowego, logo) na dostarczanych komponentach lub częściach zamiennych. Uregulowania te jak już zaznaczono dotyczą jedynie wymienionych w nich porozumień i w żaden sposób nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r, III CZP 85/11).

Rozstrzygając tę kwestię należy zatem przyjąć za punkt wyjścia, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Z założenia bowiem wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. Takie też jednoznaczne stwierdzenie zawarł w swojej opinii biegły sądowy mgr inż. T. C.. Stanowisko takie jest dominujące w judykaturze i znajduje swój wyraz także w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Uprawnienie to jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając - części zamiennie nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części PT/PC – o jakości porównywalnej do oryginalnych, a więc nie niższej pod względem parametrów technicznych. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji (oczywiście jeśli pojazd ten uprzednio posiadał zamontowane części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu), co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

W świetle przedstawionych rozważań należy przyjmować jako punkt wyjścia, że dla pełnej restytucji uzasadnione jest ustalenie odszkodowania przy odwołaniu się do cen części oryginalnych. Przesłanki uprawniające do wypłacenia odszkodowania według cen części alternatywnych, należy traktować jako wyjątki od reguły. Z tej przyczyny ciężar dowodu, że w danych okolicznościach faktycznych szkoda może zostać w pełni naprawiona przez wypłatę wartości cen części alternatywnych, obciąża ubezpieczyciela.

Oceniając przebieg niniejszego procesu należy przypomnieć, że pozwany ubezpieczyciel w odpowiedzi na pozew wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. S. na okoliczność poniesionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany nadto wniósł o zobowiązanie zakładu naprawczego do przedłożenia dokumentów dotyczących kosztów naprawy pojazdu po kolizji z dnia 12 września 2012 roku. Sąd postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 roku oddalił oba te wnioski dowodowe, dzieląc stanowisko powoda, iż nie jest koniecznym warunkiem dochodzenia

odszkodowania, uprzednia naprawa samochodu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r. I CR 151/88, Postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 20 czerwca 2012 r. III CZP 85/11).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 8.253,57 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą odszkodowania przyjętą przez biegłego a kwotą wypłaconą dotychczas przez ubezpieczyciela z zachowaniem treści art. 321 k.p.c. (10.905,38 zł - 2.584,17) - 67,64 zł = 8.253,57 zł.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 KC, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Żądanie powódki w zakresie odsetek od kwoty zasądzonej w pkt. I wyroku Sąd zasądził zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie tj. od dnia 12 października 2012 r. Według Sądu, w rozpoznawanej sprawie ubezpieczyciel nie wykazał okoliczności koniecznych do ustalenia wysokości zadośćuczynienia, zwalniających go od obowiązku dochowania ustawowego terminu z art. 817 § 1 k.c. W szczególności okoliczności faktyczne, które powód przywołuje w uzasadnieniu żądania, zgłaszane już były w postępowaniu likwidacyjnym, zatem nie są to fakty nowe, z którymi strona pozwana miała możliwość zapoznania się dopiero w toku postępowania sądowego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie poniesione koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty procesu niniejszego postępowania (podlegające rozliczeniu) składają się: opłata od pozwu w kwocie 413,00 zł (k. 11), wynagrodzenie biegłego w łącznej kwocie 810,00 zł (k. 139, 162), wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą w kwocie 1.200,00 zł zgodnie z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Biorąc pod uwagę, że zarówno strona powodowa jak i strona pozwana uiszczyły zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (k. 109,110) w równych kwotach po 500,00 zł, Sąd przyjął, iż wynagrodzenie biegłego zostało pokryte w całości z zaliczki strony pozwanej (500,00 zł – k.109) oraz częściowo z zaliczki strony powodowej w kwocie 310,00 zł (k.110) Pozostałą część niewykorzystanej zaliczki (190,00 zł) zwrócono stronie powodowej postanowieniem Sądu z dnia 27 października 2015 roku (k.163).

Z/

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego r. pr. M. W..

09.11.2015 r.

SSR Waldemar Żytniak